

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

κρύο σαν τόν πάγο. Έκτος απ' αυτό κι' από τὸ τραπέζι καὶ τὴ λάμπα ὑπῆρχαν ἕνα μεγάλο τζάκι, ἕνα ζευγάρι μπόττες, ἕνας ταξιδιώτικος σάκκος κι' ἕνα παραβάν πὺ ἐκρυβε μιά ἀπὸ τὶς γωνιές τοῦ δωματίου. Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν κάποιος κοιμόταν γαλήνια.

Ὅταν τὰ ἐξέτασα ὅλα, ἔκανα ὅπως-ὅπως κρεββάτι τὸ ντιβάνι καὶ γδύθηκα. Ἡ μύτη μου εἶχε συνηθίσει πειὰ στὴ θρῶμα. Ἀφοῦ ἔβγαλα τὴ ρεντιγκότα μου, τὸ παντελόνι μου καὶ τὰ μποττίνια μου, χαμογελώντας, μαζεμένος ἀπὸ τὸ κρύο, ἄρχισα νὰ χοροπηδάω γύρω ἀπ' τὸ τζάκι, σηκώνοντας ψηλά τὰ πόδια μου... Αὐτὰ τὰ πηδημάτα μὲ ζέσταναν καὶ δὲν μοῦ ἔμενε πειὰ παρὰ νὰ πλαγιάσω καὶ νὰ κοιμηθῶ...

Μὰ τότε συνέβη ἕνα μικρὸ κι' ἀπρόοπτο ἐπεισόδιο.

Τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν τυχαίως ἐπάνω στὸ παραβάν καί... καὶ φαντασθῆτε τὸν τρόπο μου, ὅταν εἶδα ἕνα μικρὸ γυναικεῖο κεφάλι μὲ τὰ μαλλιά λυμένα, μὲ μάτια μαύρα, μὲ δόντια κατὰλευκα νὰ μὲ κυττάζει γελαστό. Καὶ καθὼς γελοῦσε, δυὸ μαύρα φρύδια κυμάτιζαν ἀδιάκοπα καὶ χαριτωμένα λακκάκια ἔπαιζαν στὰ μάγουλα.

Τὰ ἔχασα. Τὸ μικρὸ γυναικεῖο κεφαλάκι, βλέποντας πὼς τὸ εἶχα δεῖ, ταραχτήκε κι' αὐτὸ καὶ κρύφτηκε.

Χαμηλώνοντας τότε τὸ βλέμμα μου σαν ἔνοχος, διευθύνθηκα ἀθόρυβα πρὸς τὸ ντιβάνι, πλάγιασα σ' αὐτὸ καὶ σκεπάστηκα μὲ τὴ γούνα μου.

«Τί ἦταν αὐτὸ πάλι; σκεφτόμουν. Ἡ κυρία μὲ εἶδε πὺ χοροπηδοῦσα καὶ σίγουρα θὰ μὲ πήρε γιὰ κανέναν ἠλίθιο...

Καὶ καθὼς ξαναεἶδα μὲ τὴ φαντασία μου τὸ μικρὸ μουτράκι της, ἄρχισα χωρὶς νὰ θέλω νὰ ὀνειρεύωμαι... νὰ ὀνειρεύωμαι...

Εἰκόνες πιὸ ὠραίες καὶ πιὸ γοητευτικές, ἢ μὲν ἀπὸ τὶς δέ, ἔσπρωχναν ἢ μιά τὴν ἄλλη μέσα στὴ φαντασία μου. Μὰ σὲ κάποια στιγμή, σαν τιμωρία γιὰ τὶς πονηρές μου σκέψεις, ἐνοιώσα ἔξαφνα, στὸ δεξί μου μάγουλο, ἕνα ζωηρὸ καὶ τσουχτερὸ πόνο.

Ἐφερα τὸ χέρι μου στὸ μάγουλό μου, χω-

—Κύριε, εἶπε ὁ ἀμαξῆς γυρίζοντας πρὸς ἐμένα καὶ δείχνοντάς μου ἕνα λαγὸ πὺ διέσχιζε, ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὸν δρόμο, μπροστά μας. Νὰ ἕνας κακὸς οἰωνός!...

Ἐγὼ ὡστόσο ἤξερα ὅτι, καὶ χωρὶς τὸ συναπάντημα τοῦ λαγοῦ, τὴν ἄλλη μέρα κιόλας θὰ μ' εὔρισκε ἕνα μεγάλο κακό. Πήγαινα στὸ κακουργιοδικεῖο τῆς πόλεως Σ... ὅπου ἐπρόκειτο νὰ καθίσω στὸ ἐδῶλιο, κατηγορούμενος ἐπὶ διγαμία. Ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ καταδικασθῶ σὲ δυὸ - τριῶν τοῦλάχιστον χρόνων φυλάκιση.

Ἡ πτώσις τῆς θερμοκρασίας ἦταν τρομαχτική. Ὅταν νυχτώνοντας φθάσαμε στὸ σταθμὸ, εἶχα τὸ παρουσιαστικὸ ἀνθρώπου πὺ τὸν σκέπασαν μὲ χιόνι, τὸν κατάβρεξαν μὲ νερὸ καὶ τὸν ἔδεισαν δυνατὰ μὲ θέρμες. Τόσο ἤμουν ξυλιασμένος, μουσκεμένος καὶ σακατεμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀμαξιοῦ.

Μὲ δέχθηκε ὁ φύλακας τοῦ σταθμοῦ, ἕνας ἄντρας πὺ φοροῦσε πανταλόνια μὲ φαρδιές γαλάζιες ρίγες, ψηλὸς καὶ φαλακρὸς, μὲ μουστάκια πὺ φαινότουσαν σαν νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ρουθούνια του καὶ νὰ τὸν ἐμποδίζουν νὰ μυριστῆ ὅ,τι δῆποτε.

Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅτι κάτι μύριζε ἐκεῖ μέσα!

Ἐνῶ ὁ φύλακας φυσῶντας, μουρμουρίζοντας καὶ ξύνοντας τὸν λαιμὸ του, μοῦ ἄνοιγε τὴν πόρτα τῶν «δωματίων» τοῦ σταθμοῦ καὶ μοῦδειξε σιωπηλά, μὲ τὸν ἀγκῶνα, τὸ μέρος, ὅπου θ' ἀναπαυόμουν, μὲ χτύπησε μιά τόση δυνατὴ μυρωδιὰ ξυνίλας, θουλοκεριοῦ καὶ πατημένων κορέων, ὡστε λίγο ἔλειψε νὰ πέσω κάτω σκουσμένος.

—Μιά λάμπα ἀπὸ λευκοσίδηρο πὺ φώτιζε τὰ ξύλινα ἀμπογιάτιστα χωρίσματα, κάπνιζε σαν ρετσίνη.

—Διάβολε, πόσο θρωμάει ἐδῶ μέσα! εἶπα, ἀποθέτοντας τὴ βαλίτσα ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ φύλακας μυρίστηκε τὸν ἀέρα καὶ κουνώντας δύσπιστα τὸ κεφάλι του, μοῦ ἀπάντησε:

—Μυρίζει ὅπως πάντα!.. Σᾶς φαίνεται ἔτσι γιὰτὶ ἐρχόσαστε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ κρύο. Οἱ ἀμαξάδες κοιμούνται μέσα στοὺς σταύλους κοντὰ στὰ ἀλογάτους κι' ὅμως δὲν νοιώθουν καμμιά μυρωδιὰ.

Ἐδιώξα τὸ φύλακα κι' ἄρχισα νὰ ἐξετάζω τὴν προσωρινὴ κατοικία μου. Τὸ ντιβάνι, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ πλαγιάσω, φαρδύ, ὅπως ἕνα κρεββάτι γιὰ δυὸ ἄτομα, ἦταν

Ἄνασκηκώθηκα τότε στὸ κρεββάτι μου.

Σηκώθηκε άργά και κάρφωσε άπάνω μου τὸ μολυβένιο
βλέμμα του.

ρίς νὰ πιάσω τίποτε. Κατάλαβα όμως άμέσως τί ήταν, γιατί
μὲ χτύπησε ἡ μυρωδιά ενός λυωμένου κορέου.

—Θεὲ μου!... άκούστηκε, τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὴν ἄλλη με-
ριά τοῦ παραβάν, ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ
κοιμηθῶ ποτέ! Αὐτοὶ οἱ καταραμένοι κορέοι ώρκίστηκαν νὰ μὲ
καταβροχθίσουν ἀπόψε...

—Χμ!... θυμήθηκα ἑξαφνα τὴν καλή μου συνήθεια νὰ παίρνω
πάντα μαζί μου στὰ ταξίδια μου περσικὴ σκόνη. Οὔτε αὐτὴ τὴ
φορὰ εἶχα ξεχάσει νὰ τὴν πάρω. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ἔ-
βγαλα τὴ σκόνη ἀπὸ τὴ βαλίτσα μου. Δὲν ἔμεινε τώρα παρὰ νὰ
προσφέρω στὴν ώραία άγνωστη αὐτὸ τὸ φάρμακο — μοναδικὸ
κατὰ τῶν κορέων, ὅπως γράφει ἡ 'Εγκυκλοπαίδεια κ' ἡ γνωρι-
μία μας θὰ γινόταν.

—Εἶνε φριχτό! άκούστηκε πάλι ἡ φωνίτσα τῆς.

'Ανασηκώθηκα τότε στὸ κρεβάτι μου καὶ εἶπα:

—Κυρία! 'Όπως κατάλαβα ἀπὸ τὸ τελευταῖο σας ἐπιφώνημα,
οἱ κορέοι σας βασανίζουν. 'Εχω περσικὴ σκόνη. 'Αν θέλατε,
θά... θά...

—'Ω! σας παρακαλῶ, θὰ μὲ ὑποχρεώνετε...

—'Αφοῦ εἶν' ἔτσι, φώναξα κατενθουσιασμένος, θὰ φορέσω ἄ-
μέσως τὴ γούνα μου καὶ θὰ σας φέρω τὴ σκόνη...

—'Όχι, ὄχι... Δόστε τὴ μου πάνω ἀπὸ τὸ παραβάν. Μὰ μὴ
μπαίνετε ἐδῶ μέσα.

—Τὸ ξέρω, τῆς ἀπάντησα, ὅτι πρέπει νὰ σας τὴ δώσω πάνω
ἀπὸ τὸ παραβάν. Μὴ φοβάστε ὅμως... Δὲν εἶμαι κανένας βασι-
βουζούκος.

—Μὰ δὲν σας ξέρω! ἔκανε ἡ άγνωστη. Εἶσθε ἕνας ξένος.

—Χμ!... εἶπα ξεθαρρεύοντας. Κι' ἂν ἀκόμα ἔμπαινα πίσω ἀπ'
τὸ παραβάν, δὲν θὰ ήταν τίποτε τὸ τρομερό, γιατί εἶμαι για-
τρός... καὶ οἱ γιατροί, οἱ θυρωροὶ καὶ οἱ κομμωταὶ ἔχουν τὸ
δικαίωμα νὰ εἰσχωροῦν στ' ἀπόκρυφα τῶν γυναικῶν...

—'Αλήθεια, εἶσθε γιατρός;... Σοβαρά;

—'Λόγο τιμῆς. Μοῦ ἐπιτρέπεται τώρα νὰ σας φέρω τὴ σκόνη;

—'Α! ἂν εἶσθε γιατρός, τότε καλά... ἀλλὰ γιατί νὰ ἐνοχλη-
θῆτε;... Μπορῶ νὰ σας στείλῶ τὸν σύζυγό μου νὰ τὴν πάρη...
Φέντια! ἐπρόσθεσε ἡ μελαχροινὴ άγνωστη, χαμηλώνοντας τὴ
φωνή τῆς. Φέντια, μὰ ξύπια λοιπὸν, ὑπναρᾶ! Σήκω καὶ πέρα-
σε πίσω ἀπ' τὸ παραβάν! 'Ο κύριος δόκτωρ εἶχε τὴν καλωσύνη
νὰ μᾶς προσφέρῃ περσικὴ σκόνη.

'Η παρουσία ενός συζύγου πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ήταν γιὰ
μένα μιά καινούργια κατάπληξις... Δυσάρεστη ὅμως αὐτὴ τὴ
φορὰ. 'Όλα μου τὰ ὄνειρα διαλύθηκαν σάν καπνός.

'Ενοιωθα τώρα τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ νευριασμένο κι' ὁ Φέν-
τια, ὅταν βγήκε πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, μοῦ φάνηκε σάν ἕνα πλά-
σμα τόσο ἀποκρουστικό, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξω ζητών-
τας βοήθεια.

'Ο Φέντια ήταν ἕνας ψηλός, ἰσχνός άντρας, καμμιά πενηντα-
ριά χρόνων, μὲ γκριζες φαβορίτες, μὲ λεπτὰ χεῖλη καὶ μ' ἕνα
σύμπλεγμα γαλάζιων ἀρτηριῶν στὴ μύτη καὶ στοὺς κροτάφους.

—Εἶσθε πολὺ καλός, κύριε δόκτωρ, εἶπε παίρνοντας τὴν περ-
σικὴ σκόνη καὶ ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὴ γυναίκα του, πίσω

ἀπ' τὸ παραβάν. Μερσί. Σᾶς ἔπιασε καὶ σας στὸ δρόμο ἡ χιο-
νοθύελλα;

—Ναί, μουρμούρισα, ξαπλώνοντας πάλι στὸ ντιθάνι μου καὶ
ρίχνοντας πάλι ἀπάνω τὴ γούνα μου.

—'Α! ἔκανε ὁ γείτονας μου, ἀπευθυνόμενος τώρα πρὸς τὴν
γυναίκα του. Ζινότσα, ἔχεις ἕνα κορέο στὴν ἄκρη τῆς μύτης
σου. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ τὸν βγάλω;

—Εὐχαριστῶς! ἀπάντησε ἡ Ζινότσα γελώντας. Τὰ ἔκανες ὅ-
μως θάλυσσα! Σοῦ ξέφυγε... Κρίμα ποῦ ἔχεις τόσο μεγάλη θέ-
σι καὶ σὲ φοβάται ὅλος ὁ κόσμος. Οὔτ' ἕνα κορέο δὲν εἶσαι ἄ-
ξιός νὰ πιάσης...

—Ζινότσα, εἶπε ὁ σύζυγος ἀναστενάζοντας, μίλα σοβαρώ-
τερα μπροστὰ σ' ἕνα ξένο... Εἶσαι πάντοτε ἡ ἴδια, μὰ τὴν πίστι
μου.

«Αὐτὰ τὰ γουρούνια δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶ!... μουρ-
μούρισα ἑξωργισμένος, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί.

Μὰ οἱ δύο σύζυγοι ἠσούχασαν σὲ λίγο. 'Εκλεισα κι' ἐγὼ τὰ
μάτια μου, προσπαθώντας νὰ μὴ σκέπτομαι τίποτε γιὰ νὰ μπο-
ρέσω ν' ἀποκοιμηθῶ... Μὰ πέρασε μισὴ ὥρα, μιά ὥρα... χωρὶς
νὰ κατορθώσω νὰ κοιμηθῶ... Στὸ τέλος, οἱ γείτονές μου ἄρ-
χισαν νὰ μετακινῶνται κι' αὐτοὶ στὸ κρεβάτι τους καὶ νὰ
κουβεντιάζουν μὲ σιγανὴ φωνή.

—Εἶνε καταπληκτικό! μουρμούρισε ὁ Φέντια. Οὔτε καὶ ἡ
περσικὴ σκόνη δὲν τοὺς κάνει τίποτε... Εἶνε τρομεροί, τέλος πάν-
των αὐτοὶ οἱ κορέοι! Δόκτωρ ἡ γυναίκα μου μὲ παρακαλεῖ νὰ
σας ρωτήσω, γιατί οἱ κορέοι ἔχουν μιά τόσο ἀηδιαστικὴ μυ-
ρωδιά;

'Ετσι πιάσαμε κουβέντα. Μιλῆσαμε γιὰ τοὺς κορέους, γιὰ τὸν
καιρὸ, γιὰ τὸν ρωσικὸ χειμῶνα, γιὰ τὴν ἱατρικὴ, γιὰ τὴν ὁποία
καταλαβαίνω τόσο, ὅσα καὶ ἀπὸ ἀστρονομία. Μιλῆσαμε ἀκόμα
καὶ γιὰ τὸν 'Εντισσον.

Μετὰ τὴ συνομιλία γιὰ τὸν 'Εντισσον, ἄκουσα τὸν Φέντια νὰ
ψιθυρίζῃ στὴν σύζυγό του:

—Δὲν πειράζει, Ζινότσα! 'Αφοῦ εἶνε γιατρός, ἄφησε κατὰ
μέρος τὶς ντροπὲς καὶ ζήτησε τὴ συμβουλή του. Τί ἔχεις νὰ χά-
σης;... 'Ο δικός μας γιατρός ὁ Σερβέτσωφ δὲν σοῦ ἔφερε καμ-
μιὰ ἀνακούφισι. Αὐτὸς ἐδῶ, ἴσως καταφέρῃ κάτι...

—Ρώτησέ τον εἰς! μουρμούρισε ἡ Ζινότσα.

—Γιατρέ, μὲ ρώτησε ὁ Φέντια, γιατί ἡ γυναίκα μου νοιώθει ἕνα
βάρος στὸ στήθος τῆς;... 'Όταν πρὸ πάντων θήχη, ὑποφέρει
φριχτά...

Μὴ ξέροντας τί ν' ἀπαντήσω, προσπάθησα νὰ ξεφύγω καὶ
εἶπα:

—'Όλ' αὐτὰ χρειάζονται μεγάλη συζήτησι. Δὲν μπορεῖ ν' ἀπο-
φανθῇ κανεὶς στὴ στιγμή...

—Μπᾶ! Καὶ τὴ σημασία ἔχει ἂν ἡ συζήτησις θὰ εἶνε μεγά-
λη;... 'Εχουμε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστὰ μας, ὡς ὅτου νὰ ξημε-
ρώση... 'Εξετάστε τὴν, ἀγαπητέ μου δόκτωρ... Πρέπει νὰ σας
πῶ ὅτι τὴν κουράρει ὁ συνάδελφός σας ὁ δόκτωρ Σερβέ-
τσωφ... Εἶνε ἕνας λαμπρὸς ἄν-
θρωπος μὰ... τί νὰ σας πῶ ;

Δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη
σ' αὐτόν!... Βλέπω ὅτι δὲν
ἔχετε διάθεσι νὰ τὴν ἐξετά-
σετε τώρα, μὰ, σας ἰκετεύ-
ουμε, κάμετέ μας τὴν καλω-
σύνη. 'Εξετάστε τὴν κι' ἐγὼ
θὰ πάω ἐντωμεταξὺ στὸν φύ-
λακα τοῦ σταθμοῦ νὰ τοῦ πῶ
νὰ μᾶς φέρῃ τὸ σοᾶί.

'Ο Φέντια βγήκε ἔξω, σούρ-
νοντας τὶς παντοφλές του.
Πέρασα τότε κι' ἐγὼ πίσω
ἀπὸ τὸ παραβάν. 'Η Ζινότ-
σα, καθισμένη σ' ἕνα πλα-
τὺ ντιθάνι, περιτοιχισμένη
ἀπὸ ἕνα σωρὸ μαξιλάρια,
κρατοῦσε ἀνασηκωμένο τὸ
δαντελλένιο γιακᾶ τῆς.

Κάθησα κοντὰ
τῆς καὶ κατσου-
φιάζοντας τῆς εἶ-
πα:

— Δεῖχτε μου

'Ολόκληρος ὁ Παγωμένος 'Ωκεανὸς πέρασε ἀπ' τὴ ράχι μου.

Υπό τη Ζωή των Αρετιών Πως διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Μικρόν τέιον την περασμένη Παρασκευή τὸ ἀπόγευμα παρα τῶ κ. καὶ τῆ κ. Α. Γαρδικιώτη Γρίβα.

— Διεκρίναμεν τὸν πρεσβευτὴν τῆς Νοτιοσλαβίας καὶ τὴν κ. Κρίστιτς, τὴν πρέσβειραν τῆς Αὐστρίας βαρῶν Βίμμερ, τὴν κυρίαν Ρωμάνου, τὴν κυρίαν Λ. Σκουζέ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πολυχρονιάδη, τὸν κ., τὴν κ. καὶ τὴν διδα Εὐγενίδη, τὴν κυρίαν Βαντερσάντ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σ. Μπότσαρη καὶ τὸν κ. Λασκαράκη.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Σταθάτου ἐδέχθησαν μερικοὺς φίλους, τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

— Παρευρέθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Βλαστοῦ, ἡ κ. Δ. Βούλτζου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθανασιάδη, ἡ κ. Βαντερσάντ, ἡ κ. Μ. Λεβίδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Μπότσαρη, ὁ κ. Α. Μερκάτης, ὁ κ. Δ. Λεβίδης.

— Κομπῆς ἐμφανίσεις ἡ κ. Γ. Μελά καὶ ἡ κ. Π. Καρέλλα με μαῦρες θελουδέιες τουαλέτες, ἡ κ. Α. Μερκάτη με μπλέ καὶ ζῶνη ρουίγ, ἡ κ. Ἡλιάσκου με κίτρινα, ἡ κ. Κ. Μάτσα με βιολεὶ καὶ ἡ χαριτωμένη δις Σταθάτου με μπλέ σιέλ.

— Διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. Ν. Ἀθανασιάδην, Γ. Βλάχον, Ν. Μαυροκορδάτον, Δ. Πιπινέλλην, Γ. Μελᾶν, Α. Μάτσαν, Κ. Ἡλιάσκον, Α. Μερκάτην, Π. Καρέλλαν, Χαϊκάλην κλπ.

τῆ γλῶσσα σας!

Ἐκείνη μοῦ ἔδειξε τὴ γλῶσσα τῆς γελῶντας. Ἦταν μιά γλῶσσα συνηθισμένη κόκκινη.

Κατόπιν ἄρχισα νὰ τῆς ἐξετάζω τὸ σφίγμό.

— Χμ! ἔκανα μολονότι δὲν κυτῶρθωνα νὰ τὸν θρωῶ.

Δὲν θυμᾶμαι πειὰ ποιῆς ἄλλες ἐρωτήσεις τῆς ἔκανα, καθὼς ἐκύτταζα τὸ μικρὸ κόκκινο πρόσωπο. Θυμᾶμαι μόνο ὅτι στὸ τέλος τῆς διαγνώσεώς μου εἶχα ἀποβλακωθῆ τόσο, ὥστε δὲν ἤξερα πειὰ τί τὴν ρωτοῦσα.

Μετὰ τὴ διάγνωσι, ἔφεραν καὶ τὸ τσάϊ καὶ κάθησα ἀνάμεσα στοὺς συζύγους. Ἐπρεπε ὅμως νὰ γράψω μιά συνταγή. Ἐγραψα ὅτι μοῦρθε στὸ κεφάλι κι' ἀπὸ κάτω ὑπέγραψα μ' ἕνα φανταστικὸ ὄνομα: Δ ό κ τ ω ρ Ζ ά ί τ σ ω φ.

Τὸ πρωί, τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, καθὼς ἀποχαιρετοῦσα τοὺς δυὸ καινούργιους γνωρίμους μου, ὁ Φέντια, μοῦ ἔβαλε δέκα ρούθλια στὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὅχι, θὰ με ὑποχρεώσετε ἂν τὰ πάρετε... Εἶμαι συνηθισμένος ν' ἀνταμείβω κάθε ὑπηρεσία πού μοῦ προσφέρεται... Ἔσείς γιὰ νὰ γίνετε γιατρός, σπουδάσατε, μελετήσατε... Ἀποκτήσατε τὶς γνώσεις σας με ἰδρώτα καὶ με αἷμα. Τὸ καταλαβαίνω πολὺ καλὰ αὐτό...

Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε ἄλλο.

Ἐπρεπε νὰ πάρω τὰ δέκα ρούθλια.

Ἔτσι πέρασα τὴν νύχτα πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς μου στὸ δικαστήριον.

Μὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς περιγράψω τὸν τρόπο μου στὸ δικαστήριον, ὅταν ρίχνοντας τὸ βλέμμα μου στὸ τραπέζι τοῦ εἰσαγγελέως εἶδε ἐκεῖ — ποιὸς θὰ τὸ πίστευε; τὸν Φέντια, ναί, τὸ Φέντια, τὸν σύζυγο τῆς Ζινότσκας!

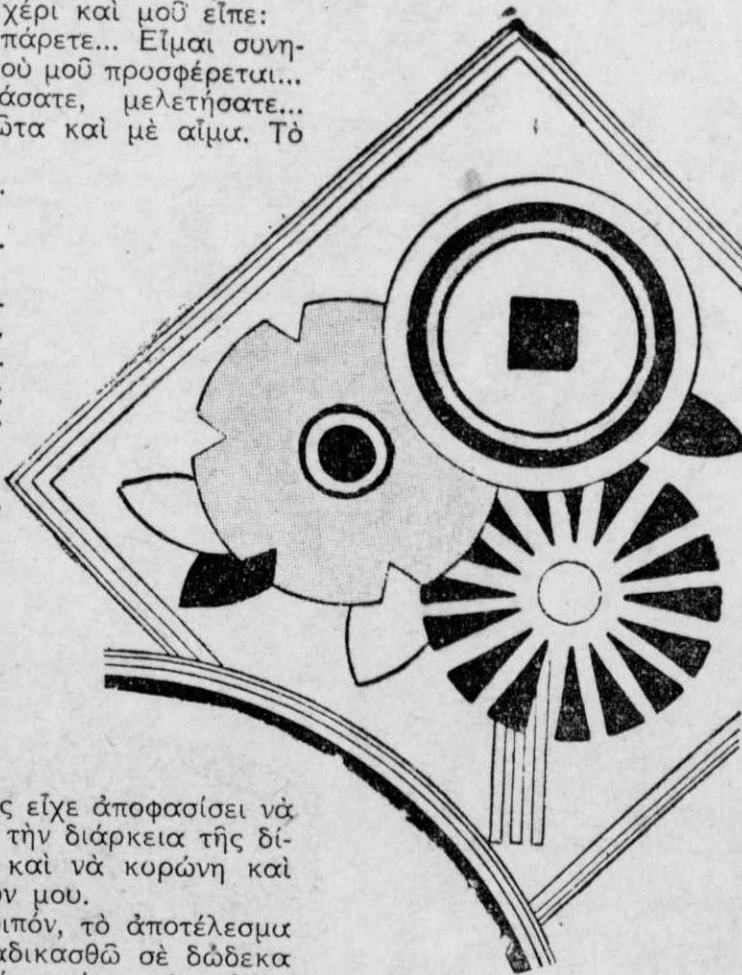
Ὁ Φέντια σὲ κάποια στιγμή με κύταξε κι' αὐτὸς κι' ἀμέσως ἡ κόρες τῶν ματιῶν του διεστάλθησαν. Τὸ κάτω του σαγόνι ἀπόμεινε μετέωρο, κρεμασμένο. Τὸ χέρι του ἄρχισε νὰ τρέμη... Σηκώθηκε ἀργὰ καὶ κάρφωσε ἀπάνω μου τὸ μολυβένιο βλέμμα του! Στάθηκα κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ ξέρω γιὰτί καὶ τὸν κύταξα. Ἐπειτα ξανακάθησε καὶ ἤπιε ἕνα ποτήρι νερό. Κρύος ἰδρώτας ἔλουζε τὸ μέτωπό του.

Ἦταν φανερό πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ με καταστρέψῃ. Καὶ πραγματικὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ ν' ἀνάβῃ καὶ νὰ κορώνῃ καὶ νὰ ἐξαπολύῃ τοὺς μύδρους του ἐναντίον μου.

Μὰ εἶνε καιρὸς νὰ τελειώσω. Ἐ, λοιπόν, τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦταν νὰ καταδικασθῶ σὲ δώδεκα χρόνων φυλάκισι, ἐνῶ περίμενα δυὸ-τρία χρόνια τὸ πολὺ... Αὐτὸ τὸ κακὸ μοῦ ἔκαναν οἱ κορέοι καὶ ἡ καταραμένη περσικὴ σκόνη.

Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ἐραιότατο κέντημα γιὰ τραπεζομάντηλο τσαγιού.

Μυτιληνοπούλαν. — Τὴ μαγιά τῆς μύρας θὰ τὴν παίρνετε εἰς τὸ μεταξὺ τῶν γευμάτων διάστημα γιὰ νὰ μὴ σᾶς φέρῃ φούσκωμα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὴν σταματήσετε ἐφόσον βλέπετε ὅτι σᾶς ὠφελεῖ. Τὰ σπυράκια σας, ἐφόσον χάνονται πρὶν νὰ σχηματίσουν κεφάλι δὲν θὰ εἶνε τοῦ δερματος, ἀλλὰ τοῦ αἵματος, γι' αὐτὸ ἡ μαγιά θὰ σᾶς κἀνῃ πολὺ καλὸ. Ἡ πούδρα πού χρησιμοποιεῖτε, δὲν εἶνε ἀπότις καλύτερες, ἀλλὰ πάντως εἶνε ἀγνή. Ποτὲ νὰ μὴ σαπουνίζετε τὸ πρόσωπό σας πρὶν νὰ θάλετε πούδρα καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸ πλένετε με κρύο νερό. Σαπουνίζετέ το με χλιαρὸ νερό καὶ πολὺ καλὸ σαποῦνι μόνον τὸ πρωί. Καὶ τὸ βράδυ τὸ καθαρίζετε με τὴν λοσιὸν Skin Tonic τοῦ George. Ἄν ἡ λοσιὸν αὐτὴ δὲν πωλεῖται στὴν πόλι πού μένετε τότε σφουγγίζετε τὸ πρόσωπό σας με τὸ ἐξῆς ὑγρὸν:

Alcool camphré	60 γρ.
Eau de roses	40 γρ.

Γίριν νὰ θάλετε πούδρα περνᾶτε στὸ πρόσωπό σας λίγο Lait d' amandes πού θὰ τὸ ἐρῆτε ἔτοιμο σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Δ. Τ. Τ., Κωνσταντινούπολι. — Γὰ νὰ λάμπουν λίγο περισσότερο τὰ μάτια σας, νὰ θάψετε τὰ ματοσίνοῦρά σας με ρίμμελ, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρὰ, τὸ βράδυ δὲ νὰ τὸ ξεπλένετε πάντα προσεκτικὰ με λίγο ροδόσταμο. Γιὰ τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης σᾶς συιωτῶ κομπρέσες ἐναλλάξ ζεστὲς καὶ κρύες. ὅσο συχνότερη μπορεῖτε. Ἐπίσης πρέπει με κάθε τρόπο ν' ἀποφεύγετε νὰ σφίγγεσθε. Τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης εἶνε ἰδίως ζήτημα κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Ρ. Ρ. Ἀράχνην. — Μοῦ φαίνεται περίεργο πὼς μονομιᾶς ἐφύτρωσαν τόσες τρίχες στὸ πρόσωπό σας. Θὰ μπορούσατε νὰ τὶς θγάλετε με ἠλεκτρόλυσιν. Ὑπάρχουν γιατροὶ πού ἀναλαμβάνουν καὶ ἂν μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω ἕναν με ἰδιαίτερο γράμμα, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ ἕνα-δυὸ χρόνια ἡ τρίχες πάλι θὰ ξαναφανοῦν. Γι' αὐτὸ σᾶς συιωτῶ καλύτερα νὰ κάνετε ἀποτρίχωσι με ζάχαρι. Θ' ἀνακατέψετε δηλαδὴ μιά κουταλιά ζάχαρη, μιά κουταλιά λεμόνι καὶ μισὴ κου-

ταλιά νερό καὶ θὰ τὰ ζυμώσετε, ὥσπου νὰ γίνουν σάν μαστίχι. Με τὸ μίγμα αὐτὸ θ' ἀλείψετε τὰ τριχωτὰ μέρη τοῦ προσώπου σας καὶ ὕστερα θ' ἀρχίσετε νὰ τὸ τραβάτε. Μαζὺ μ' αὐτὰ θὰ φύγουν καὶ ἡ τρίχες. Φυσικὰ ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία θὰ πρέπη νὰ ἐπιαναλαμβάνεται κάθε τόσο, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀπλὴ καὶ εὐκόλη καὶ ἡ τρίχες, με τὸν καιρὸ, ἀδυνατίζουν. Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ κάνετε αὐτὸ με ζάχαρη καὶ με κίτρινο κερὶ λυωμένο.

Χλωμὴν Κόρην. — Τὸ κάπνισμα εἶνε καταστροφὴ γιὰ τὸ τραγοῦδι. Ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ τὸ κόψετε ἐφόσον θέλετε νὰ καλλιεργήσετε τὴν φωνήν σας. Γιὰ νὰ τὸ ξεσυνθίσετε μασσατε καραμέλλες, ἡ ὁποῖες θὰ σᾶς μαλακώσουν καὶ τὸ λαιμό. Τὸ κανονικὸ βάρος γιὰ ὕψος 1,58 εἶνε 56 κιλά. Ἄλλὰ δὲν πειράζει ἂν ἔχετε ἕνα-δυὸ κιλά παραπάνω, ἐφόσον τραγουδάτε.

Ν. Α. Λεοντιδέα. — Ἡ μύτη σας μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ σχῆμα μόνον με αἰσθητικὴ ἐγχείρησι. Ἄλλὰ πρῶτον πολὺ ἀμφιβάλλω κατὰ πόσον ὑπάρχουν καὶ στὰς Ἀθήνας ἀκόμη, γιατροὶ πού νὰ ἀναλαμβάνουν τέτοιες ἐγχειρήσεις, καὶ ἂν ὅμως ὑπάρχουν θὰ πληρώνωνται παραπολὺ ἀκριβὰ. Ἄλλωστε μιά γαλλικὴ παροιμία λέγει: Jamais grand nez ne gâte beau visage». Ἡ μύτη σας λοιπόν μπορεῖ νὰ μείνῃ ὅπως εἶνε χωρὶς νὰ θλάψῃ σὲ τίποτε τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου σας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ